

A szeptember 17-e óta tartó tüntetések, gyűlésezések, rendőrrohamok és kődobálások elvezettek immár nemcsak a kormány, hanem az egész rendszer lelepleződéséhez. Fenntarthatatlan, szétlopott, nemzetellenes, idegen érdeket szolgáló, maroknyi elit uralma alatt álló gyarmati rendszerben élünk. A lelepleződést azonban még nem mindenki meri, akarja tudomásul venni és a társadalom jelentékeny része még beérné a számára legkényelmesebb, az állapotokon alig változtató megoldásokkal. A gyökeres rendszerváltás sokak számára még túlságosan drága, veszélyes. Az emberek félnek. Félnek a rendszerdöntéstől is, mert a nómenklatúrás, legfontosabb helyein zsidó elit nemzetközi összeköttetéseivel gazdasági, pénzügyi retorziókat boríthat a magyarságra abban az esetben, ha elkergetik. A most csak sorvadó vállalkozás akár meg is szűnhet. Az állás elveszhet, a lakás nem hívős lesz, hanem fűtetlen marad, és nemcsak azok számára nem lesz kenyér, akiket most löknek ki a közszolgálatból, hanem azok számára sem, akik most még bent maradhatnak. Ezekről a lehetőségekről az emberek nem beszélnek sokat, de a félelmükben, a palesztinai képekben, amelyeket ideáramoltatnak, az iraki borzalmakban, a figyelmeztetésként meghagyott kommunista országok nyomorában és általában a nemzetközi kítaszítoottság híreiben megkapják a félelemért az inkább hallgatás és a tűrés adagjait.

Az emberek különben is le vannak szoktatva a forradalomtervezésről. Az idősebbek tudatában még ott él a megtorlás és a család egzisztencia nélkül maradásának képe. A rendőrterror számukra sokkal metafizikább figyelmeztetés. Emlékeznek és félnek. Várnak és kívánnak. A helyzet tragikumuma tehát az, hogy a magyar megmaradáshoz új, valódi rendszerváltozással és az elit leváltásával lehetne eljutni, ehhez viszont valami forradalom-féle kellene, ez azonban nem lehetséges sem a belső gyengeség és megosztottság, sem pedig a nemzetközi nyomás, a félelem miatt.

2006 nyarán, az MSZP által csalásokkal és hazudással megnyert választás után mégis történt valami, ami felcsillantotta az előnyös, forradalmi változások ígérését. A nómenklatúrás elit kormányáról kiderült, hogy kormányképtelen. A korábban elkövetett rablások, kiürítések, minden dolognak kizárólag korrupciós megoldása következtében az ország a csőd szélére került, és a kormány olyan megszorítások bejelentésére kényszerült, amelyek a félelem ellenére is megmozdították az embereket. Előállt egy pillanat, amikor történhetett volna valami. A nemzet jelentékeny része hívásra és megszólításra várt. A megszólítás azonban kétértelműre sikeredett. A „Gyurcsánynak mennie kell” jelszót ezek a tömegek csak első lépésként értelmezték, s azért lelkesedtek érte, hogy majd utána rendszerváltozás következzen. A kétértelműséget a jelszó kiadója, a Fidesz nem oldotta fel, sőt, később ebből is engedett. Gyurcsány menesztése mindenképpen csak első lépésként volt elfogadható, mi egy pillanattig sem gondoltuk másként. Gyurcsányt és liberálbolsi társaságát meneszteni kell, hogy a nemzet újjászerveződése elől elháruljanak a legközvetlenebb akadályok. Gyurcsány elküldése csak egy rendszerváltás első, szükséges lépése lehetett volna. Mivel azonban mind ez ideig ez az első, szükséges lépés sem történt meg, és az év vége, valamint a Karácsony közeledtével már valószínűleg nem is fog megtörténni, a nemzeti elégedetlenségi mozgalomnak számot kell vetnie önmagával, eszközeivel, szándékaival és mindenekelőtt a felelősségével. El kell döntenie mindenkinek, aki eddig részt vett a mozgalmakban, hogy az első forduló kétségtelen sikertelensége ellenére folytatja-e a harcot a rendszerváltásért és mellesleg Gyurcsány leváltásáért, vagy beletörődik a végzetébe. Mindenekelőtt a Fidesznek kell nyíltan megmondania, hogy vállalja-e a harc vezetését a rendszerváltásért, vagy további pótcselekvések sorozatával egy következő, csak négy év múlva következő választás megnyeréséért küzd – ami nem hoz, nem hozhat rendszerváltást.

Ezt a rendszert választással, kétpártrendszeres üzemmódban megdönteni nem lehet, megdönteni csak forradalmi jellegű elégedetlenségi mozgalmakban, erős, elszánt, kemény küzdelemben lehet. Vállalja-e ezt a Fidesz, azt is vállalva, hogy erre a harcra esetleg maga is rámegegy, mert az új nemzeti felállásban másféle erők is szót kérnek majd, és más erők is hatalomhoz jutnak. Ez a részleges önfeláldozás történelmi tett volna. A történelem számos hasonló egyéni sorsot tart számon, és az egy nagyobb nemzeti, forradalmi, szociális cél érdekében felemészthető mozgalom képe sem ismeretlen. Bizonyos mértékig a MIÉP mai sorsa is ilyen. Orbán legutóbbi győri beszédében minden alapvető MIÉP-tételt, programpontot felmondott a külföldi tőke-magyar tőke, kicsi és nagy viszonylatától kezdve, amit a MIÉP már évekkel ezelőtt kimondott, megemléltette az elszámoltatást, amiért a MIÉP-et kirekesztették. Persze sok alaptételünk kimondása még várat magára. Orbánék még tartózkodnak attól, hogy a nómenklatúrás elit szociológiai, etnikai összetételére rámutassanak, s megnevezzék a nemzetköziesítés, a globalizáció évezredes gyakorlattal rendelkező fővezéreit. Ha tehát az eltökéltség egy fél forradalmi rendszerváltozás iránt megvan, vagy megszületik, akkor a következő kérdéseket kell számba venni.

A kormány megszorító költségvetése átmegy az Országgyűlésben. Ezzel Gyurcsány leváltása még távolabbra kerül, és a kormánynak és a kormányköröknek még nagyobb lesz a mellénye, a liberális elit még jogosultabbnak érzi magát arra, hogy minden ellenállást kemény kézzel letörjön. Januárban és februárban, ahogyan a családi kassza apad és a fizetési nehézségek nőnek, ahogyan az árak emelkednek, és ahogyan romlanak a megélhetések, úgy fokozzák a féktelen uszítást a médiumokban és piszkos kampányt mindenki ellen, akit a maguk számára egy kicsit is veszélyesnek tartanak. Befurakodnak a sztrájkbizottságokba, megfélemlítik a sztrájkolni készülőket, ellentáborokat szerveznek, és a költségvetési felhatalmazással élve kikiáltják magukat a reform bajnokainak.

A reformról azonban a nemzeti oldalnak is szólnia kell. Mit kell mondani a reformról? Azt, hogy ez így csak etetés.

Az új etetés pedig nem reform, hanem rendszermeghosszabbítás. A reform-etetés elfogadhatatlan. „Az országnak reformra van szüksége!” Ezt ők ezerszer el fogják ismételtetni minden megvett, s alájuk rendelt seggnyaló szakemberrel, és belerágnak az agyakba. Ideát pedig azt kell mondani, ami igaz is, hogy ez nem reform. Ez a magyarságtól semmilyen támogatást nem kaphat. Ez a reform, még ha megvalósulna is belőle valami – mert persze ők már azt sem tudják megcsinálni, amit elterveznek –, csak a további gyarmatosítás és a magyar élettér végső összeszűkítése volna. Minthogy az a célja.

Minden, kommunisták és liberálisok által végrehajtott rendszerreform egy-egy összeomlást előzött meg, odázott el, és utána mindig rosszabb és nehezebb lett a nép élete, többet kellett dolgozni a pénzért, több adót kellett fizetni, nekik pedig mindannyiszor mesés gazdagságot eredményezett.

Reform kell, de nem velük! Ne ők hajtsák végre. A magyar reform lényege csak az lehet, hogy a mostani nómenklatúrás, alapvetően idegen megbízást teljesítő, nemzetellenes álelit kezéből vértelenül – ha lehet – kivesszük a pénzügyi, gazdasági és médiumhatalmat. Ez nem megy egyik napról a másikra, de enélkül nincs magyar megmaradás.

Most a változást és Gyurcsány menesztését akaró oldal arra számít, hogy januártól, tavasztól növekedni fog az elégedetlenség a megélhetési nehézségek miatt. Igen, ez így lesz, de azzal nem számolnak, hogy az elfogadott költségvetéssel a hátában a kormány nyomása, aknamunkája, megosztó politikája, fenyegetései is erősödnek. A bomlasztás is fokozódni fog. Megkeresik minden csoportban az árulókat és a tudományosan reformkodókat. Ráöntik a

reformmaszlagot a társadalomra, hogy beleszédül. Kenyér helyett adnak több cirkuszt. Megint ők szerveznek nagy ellenállási tüntetéseket, amelyek elriasztják a tisztességes embereket. Újabb valóságshow-k jönnek, előnti a társadalmat a pornográfia és az amerikai moslék. A szétszedést már most elkezdték. Az Országos Választási Bizottság a hét népszavazási kérdésből négyet kihúzott. A Fidesz az Alkotmánybírósághoz fordul, de ez kevés. Meg kell nézni emberről emberre, hogy milyen alakok döntenek a nemzet sorsáról. Nemcsak az MSZP–SZDSZ küldötteit kell átvilágítani, hanem a Fideszt is, akik ellene szavaztak, de ott vannak mégis bent, és nem leplezik le az egész rothadt testületet. Ez Gyurcsány OVB-je. Meg kell indítani a valós harcot az alkotmányozó nemzetgyűlés érdekében. Nagy erővel fel kell világosítani az egész társadalmat, hogy mi a mai társadalmi helyzet, kik azok, akiknek ez a rendszer jó, és azt mondják, hogy van alkotmányunk és nem lehetséges újra alkotmányozni, mert ez már demokrácia és végleges állapot – a „történelem vége” –, és kik azok, akik a vesztes oldalon állnak. Vajon azok nem mind magyarok és keresztények-e, és akad-e közöttük egykori párttitkár, KISZ-titkár, PB-tag? Hogyan lehetséges ekkora aránytalanság? A következő hónapokra több és többféle sztrájk, tiltakozó- akció van bejelentve. Kisebb-nagyobb szakszervezetek, köztük baloldali alapállású szakszervezetek is vannak ezek között a bejelentők között. Ezeket a sztrájkokat, meg az ezután bejelentendőket is az egész társadalomnak, de legalábbis az egész jobboldalnak fenntartás nélkül támogatnia kell. Mindenkinek a béréért, a kenyéréért küzdő tanár és tanító, orvos és ápoló, patikus és tűzoltó mögött kell állnia. Ebben a tekintetben kell a társadalomnak végre összefognia. Ha valamely párt nem áll ezek mögé, az kiiratkozik a nemzetből, legyen az akármelyik. És ne bújjék el egyik párt sem a sztrájktörvény és a párt nélküli sztrájk mögé, mert többek közt a sztrájktörvény is rossz, és már csak a nagytőke érdekeit szolgálja.

A hazudozó médiumokat kell jobb belátásra bírni. Nem az üres, már eladott tévészékházat kell megostromolni, hanem a hazugsággyárat kell megregulázni. Nem folytatható az a hazudozás, amit a nemzet ellen, a magyar jövő ellen folytatnak. Személy szerint kell leleplezni minden gazembert. Ne felejtjük el, hogy ezeknek a főhazudozóknak az ősei, szellemi elődjai, népbíróságai, ÁV-ja versekért hosszú börtönre ítélt magyar költőket, kivégeztetett írókat. Ezt most nem kell megismételni, mert elég volt a fizikai leszámolásokból, de a havi súlyos milliókért való hazudozásnak, lélekrombolásnak is véget kell vetni. Csináljon konkrét tervet a nemzet most még csak imádkozó és áhítozó értelmisége a médiumok elleni kemény tüntetések menetéről és a bojkottról.

Előbb azt kell kimondani, hogy elég volt. Megint azt kell kimondani, mint 1956-ban. Ne várjuk, hogy a sült galamb a szánkba repüljön. A jövő hónapok sok-sok nehézséget terítenek szét a szegény nép életében, de ebből még nem lesz változás. A társadalmi változást mindig szervezni kell. Gyurcsányék a régi, rossz, csak nekik jó rendszert szervezik, reformálják, rendőrterrorozzák, hazudják, a nemzeti erőknak a változást, az új alkotmányt, a szabad Magyarország mozgalmait, hadseregét kell szervezniük.

Az utca pedig maradjon a változásért való küzdelem színtere. Minden további nélkül. Miért ne? Vagy talán nem ott, és nem úgy küzd a szabadságáért egy nemezt jobbik része a hazájában, ahol akar? Dehogyan kell visszamenni a parlamentbe meg a gyurcsányi intézményekbe és a kompromisszumokba. A kompromisszumok csak egymás között köthetők, velük nem. Ebből is elég volt, a magyarság mindig vesztese lett ezeknek a kompromisszumoknak.

A valódi rendszerváltozásért és az új alkotmányért induló küzdelem alaptétele már csak ez lehet: nincs többé kompromisszum! Ezekkel?